

Arrest

nr. 156 367 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing, houdende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Geen arbeidskaart/ beroepskaart – PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland/om de overname

te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar opgelegd, op grond van de volgende motieven:

“INREISVERBOD

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: [...]
nationaliteit: Rusland

In voorkomend geval ALIAS...

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole

en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3.2 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 34 van de verordening 810/2009 van 13.7.2009 en van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eerst onderdeel

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat tegenpartij het bestaan van het visum van verzoeker in overweging genomen heeft.

Het visum dekt een verblijf van 90 dagen dat op 21.9.2015 begon en aldus tot 19.12.2015 loopt.

Dit laat in principe tegenpartij wel toe aan verzoeker een bevel om het grandgebied te verlaten te geven zonder in de motivering van dit bevel aan te tonen dat er met het bestaan van het visum rekening gehouden werd.

Tweede onderdeel

Verzoeker zou overeenkomstig artikel 2 van de richtlijn 2008/115/EG niet het voorwerp van en terugkeerbeslissing en van een inreisverbod kunnen uitmaken, Dit artikel luidt immers als volgt:

Werkingsfeer

1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grandgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:
- aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscodex, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land/ over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;
 - die verplicht zijn tot terugkeer als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke overeenkomstig de nationale wetgeving, of jegens wie een uitleveringsprocedure loopt.
3. Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex.

Artikel 3.2 van de richtlijn beschrijft het illegaal verblijf als volgt:

“illegaal verblijf”: de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan in een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscodex, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat; De bestreden beslissing maakt geen melding van het visum van verzoeker.

Om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen geven had tegenpartij eerst zijn visum moeten nietigverklaren. De procedure wordt door artikel 34 van de verordening 810/2009 van 13.7.2009 geregeld:

Artikel 34

Nietigverklaring

1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er érnstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.
 2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.
 3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.
 4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.
 5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIGVERKLAARD” of “INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „laten-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.
 6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.
 7. Visumhouders van wie het visum te nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.
 8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”
- Door die procedure niet te volgen heeft tegenpartij zich in de onmogelijkheid gesteld aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod te geven.

Derde onderdeel

Mocht tegenpartij voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van artikel 2.2b van de richtlijn gegeven werd, en dus buiten de werkingssfeer van de richtlijn, dan heeft dit als gevolg dat ten aanzien van verzoeker geen inreisverbod genomen kon worden,

In ieder geval kan de verplichting tot terugkeer niet als een strafrechtelijke sanctie in de zin van dit artikel gezien worden.

Eenzijds wordt er in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van een proces-verbaal, en niet van een strafrechtelijke veroordeling.

Anderzijds zijn de enige strafrechtelijke sancties in de wet van 15.12.1980 voorzien in artikelen 75 tot en met 81 onder de titel IV "Strafbepalingen".

Bovendien werd ter gelegenheid van de aanhouding van verzoeker geen gebruik gemaakt van de Salduz-procedure, wat nog verder aantoont dat de procedure geen strafrechtelijke karakter heeft."

2.2.2.1.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. De plicht tot formeel motiveren verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

In het administratief dossier bevindt zich een kopie van het visum van de verzoekende partij. De verwerende partij had er dus kennis van. Voor zover zij betoogt dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zou moeten blijken dat er rekening mee gehouden werd, toont de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aan waarom dit het geval zou moeten zijn, nu het bevel werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 8°: *"wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging"*. De vraag of de verzoekende partij al dan niet in het bezit was van een visum staat de toepassing van deze bepaling niet in de weg. Immers, ze heeft, luidens het eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, betrekking op de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Dat in casu niet afdoende zou zijn gemotiveerd doordat geen melding werd gemaakt van het visum, is derhalve niet aangetoond.

Het eerste onderdeel lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

Verder lijkt te moeten worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Een bepaling uit een richtlijn heeft immers slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel.

De bedoelde richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op de Richtlijn 2008/115/EG.

In zoverre de verzoekende partij verder verwijst naar artikel 34 van de Verordening 810/2009 van 13 juli 2009 en daarbij stelt dat haar visum eerst had moeten worden nietig verklaard alvorens werd overgegaan tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit middelonderdeel.

Het eerste middel is in geen van haar onderdelen ernstig.

2.2.2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Genomen uit de schending van artikelen 7, alinea 1, 8°, 62 en 74/14, §3,1° en 3° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest)

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing baseert zich op een proces-verbaal opgesteld door de politie te Landen.

Geen kopie van dit proces verbaal werd echter aan verzoeker meegedeeld. De bestreden beslissing is bijgevolge een beslissing per referentie, die artikel 62 van de wet Van 15.12.1980 schendt.

De bestreden beslissing baseert zich ook op de volgende overweging :

Verzoeker heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten

Verzoeker heeft wel een verblijfsadres, namelijk Withuisstraat 76 te 3300 Tienen maar werd niet in aanwezigheid van een tolk verhoord zodat hij dit adres niet kon meedelen. De bestreden beslissing schendt ook op dit punt artikel 62 van de wet.

Tweede onderdeel

De onmogelijkheid om zich effectief te verdedigen, door op het moment van de betekening kennis te nemen van het proces-verbaal, heeft ook als gevolg dat de bestreden beslissing de rechten van de verdediging van verzoeker, en meer bepaald artikel 47 van het Handvest, schendt.

Artikel 47 van het Handvest is zeker van toepassing in huidig geval aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod enkel in toepassing van de richtlijn 2008/115/EG genomen kunnen worden,

Derde, onderdeel

De politie heeft verzoeker en de heer S. aangehouden in het huis gelegen [...] te Landen en is enkel binnen geraakt door het slot te forceren.

De politie beschikte echter niet om een toelating om binnen het huis te komen en was ook niet houdster van een huiszoekingsbevel.

De eventuele (verzoeker gebruikt dit woord aangezien hij de inhoud van het proces-verbaal onvoldoende kent) bewijzen ter gelegenheid van die huiszoeking zijn bijgevolge nietig en kunnen niet tegen verzoekere gebruikt worden, zonder artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en bijgevolge artikel 47 van het Handvest te schenden.”

2.2.2.2. Verzoekende partij stelt dan wel dat hem geen kopie van het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen werd meegedeeld, maar toont niet aan welk belang zij zou hebben bij deze grief: in de bestreden beslissing wordt duidelijk te kennen gegeven om welke reden zij in het bezit wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name “8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging” en “Geen arbeidskaart/beroepskaart” –PV nr [...] opgesteld door politiezone Landen.” Er wordt met andere woorden niet alleen verwezen naar het proces-verbaal, maar de inhoud ervan wordt ook in essentie weergegeven. Aangezien de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft, zoals reeds eerder gesteld, de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven te verschaffen op grond waarvan ze werd genomen, toont de verzoekende partij niet aan dat dit in casu niet zou volstaan. De verzoekende partij wordt immers wel degelijk in de gelegenheid gesteld zich tegen dit motief te verdedigen.

Wat de verwijzing betreft naar de overweging in de bestreden beslissing dat “Verzoeker [...] geen gekend of vast verblijfsadres [heeft] /weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten”, moet worden opgemerkt dat dit een overtollig motief is in het licht van het ook gehanteerde motief dat de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde, gelet op het feit dat zij zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was. Beide hypothesen zijn voorzien in artikel 74/14, §3 onder 1° en 3°, en kunnen elk op zich de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten dragen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

*“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft*

recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Zoals reeds gesteld, is de verzoekende partij, middels kennisname van de motieven van de bestreden beslissing zonder meer in de mogelijkheid om zich er op doeltreffende wijze tegen te verdedigen in het kader van de onderhavige procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die zal zijn afgewikkeld alvorens zij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. De verzoekende partij toont alleszins niet aan om welke reden dat niet het geval zou zijn. Waar zij overigens in het algemeen wijst op de eerbiediging van de rechten van verdediging, moet, bij gebrek aan nadere concrete toelichting, worden verwezen naar de beoordeling van het vijfde middel, waar het hoorrecht, als integraal deel uitmakend van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de politie niet over een toelating beschikte om het huis binnen te komen en niet in het bezit was van een huiszoekingsbevel, en dat de bewijzen bijgevolg nietig zijn, maar zij toont geenszins aan dat dit zo is: immers zijn er gevallen waarin de politie niet hoeft te beschikken over een huiszoekingsbevel, en blijkt uit het administratief verslag dat de opstellers van het PV een oproep hadden gekregen van een mogelijke “heterdaad inbraak” en dat zij de woning zijn binnengegaan nadat zij geluid hadden gehoord in de woning en enkele keren hadden geroepen doch niemand te zien kregen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is derhalve niet aangetoond dat de vaststellingen die hebben geleid tot de bestreden beslissingen onregelmatig werden verkregen. Alleen al om die reden kan de verzoekende partij niet worden gevolgd.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.2.3.1. Het derde middel is “*genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel*” en wordt toegelicht als volgt:

“De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet op een arbeidskaart/beroepskaart beschikt. Dat tegenpartij zelfs-niet probeerde wat ze als een werkrelatie kwalificeerde verder te definiëren bewijst dat ze niet zorgvuldig te werk ging.

Ze probeerde immers zelfs niet te bepalen indien verzoeker volgens haar op een arbeidskaart of op een beroepskaart moest beschikken. Tegenpartij heeft aldus twee zeer zware beslissingen genomen, namelijk een terugkeerbeslissing en een inreisverbod, zonder die zorgvuldig voor te bereiden, en onder andere zonder verzoeker eerst in aanwezigheid van een tolk te laten verhoren. Zodoende heeft tegenpartij zowel haar motiveringsplicht als haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

Het vierde middel is genomen uit “*de schending van artikel 3 van de wet van 30.4.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en van artikel 1 van de wet van 19.2.1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen en van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”, om de volgende redenen:

“Artikel 3 van de wet van 30.4.1999 luidt als volgt:

Art. 3. Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers. Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld :

1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon;

2° met werkgevers de personen die de onder 1° genoemde personen tewerkstellen.

Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden tenzij het tegendeel wordt bewezen.”

De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker een werk onder het gezag van een ander persoon nitoeft. Met andere woorden motiveert de bestreden beslissing niet dat verzoeker onder het

toepassingsgebied van artikel 3 van de wet van 30.4.1999 zou vallen, zodat hem niet verweten kan worden met over een arbeidskaart.

Het toepassingsgebied van de wet van 19.2.1965 wordt als volgt door artikel 1 van de wet beschreven; Artikel 1. (Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een <beroepskaart>.) [...]

(Voor toepassing van deze wet wordt als een zelfstandige. activiteit beschouwd de activiteit die niet onder de toepassing valt van de regeling betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit.) [...]

De zelfstandige beroepsactiviteit wordt niet nader door die bepaling beschreven,

Het begrip verwijst echter naar een economische activiteit. Er zou anderzijds geen sprake zijn van een beroepsactiviteit

Indien de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert kan die niet onder het toepassingsgebied van de wet vallen.

Door aan verzoeker te verwijten noch over een arbeidskaart noch over een beroepskaart te beschikken terwijl verzoeker noch onder het toepassingsgebied van de wet van 30.4.1999 noch onder het toepassingsgebied van de wet van 19,2.1965 valt heeft tegenpartij de in het middel ingeroepen bepalingen geschonden.”

2.2.2.3.2. Het derde en vierde middel worden samen besproken.

Uit het “Administratief verslag : Zwartwerk” dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de verzoekende partij samen met haar kompaan door de politie op heterdaad werden betrapt terwijl zij aan het werk waren zonder arbeidskaart of beroepskaart. Ongeacht het gegeven of de verzoekende partij nu als werknemer of als zelfstandige aan het werk zou zijn, staat vast dat zij daartoe de vereiste machtiging nodig had, hetgeen niet het geval was. Artikel 7, eerste lid, 8° maakt immers zelf geen onderscheid tussen een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband. Dat de verwerende partij haar status verder zou moeten onderzoeken, haar erover zou moeten hebben gehoord en erover zou moeten motiveren gaat derhalve niet op; evenmin moest specifiek worden gemotiveerd in het licht van de toepassing van de wet van 30 april 1999 dan wel deze van 19 februari 1965.

In de mate waarin zij stelt dat één en ander een beroeps- en dus economische activiteit veronderstelt, en dat indien de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert, die niet onder het toepassingsgebied van de wet kan vallen, moet andermaal worden verwezen naar de vaststellingen die in het administratief verslag werden opgenomen, met name dat de verzoekende partij en haar kompaan aan het werken waren en zich verstopt hadden in de woning bij binnenkomst van de politie. In het licht van die omstandigheden en voor zover de verzoekende partij zou kunnen worden gevolgd, komt het haar toe om met objectieve elementen aan te tonen dat zij de werken heeft verricht zonder dat daar enige vergoeding tegenover stond. Zij blijft daartoe volledig in gebreke. Meer nog, in het verzoekschrift drukt zij zich in de voorwaardelijke wijs uit, “Indien...”, zonder deze these specifiek op haar eigen situatie toe te passen, laat staan enig bewijs te leveren.

Het derde en vierde middel zijn niet ernstig.

2.2.2.4.1. Het vijfde middel is genomen uit de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

2.2.2.4.2. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de

onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat Zij de partner is van mevrouw K, die de Belgische nationaliteit heeft, en dat zij van plan zijn te huwen.

De verwerende partij doet dienaangaande gelden dat verzoeker op 28 oktober 2015 werd gehoord en dat uit het administratief verslag blijkt dat zij verklaarde een toerist te zijn in België. Op 29 oktober 2015, om 14u20, werd zij opnieuw gehoord, waarbij zij verklaarde sedert 1,5 maand in België te zijn, met paspoort en visum naar hier te zijn gekomen, nog steeds in het bezit te zijn van haar reisdocumenten en dat zij een vriendin heeft op Belgisch grondgebied. Derhalve, zo stelt de verwerende partij, werd zij in de mogelijkheid gesteld naar behoren haar standpunt kenbaar te maken.

Uit het administratief verslag dat zich in het dossier bevindt blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 28 oktober 2015 heeft verklaard in België te zijn voor toeristische doeleinden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel wordt de inhoud van dit verslag geacht met de waarheid overeen te stemmen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk om welke redenen zij naar aanleiding van deze afgelegde verklaringen niet meteen kon wijzen op zijn vermeende relatie met mevrouw K., maar het staat alleszins vast dat zij in de gelegenheid werd gesteld aan te geven om welke redenen zij in België verbleef. In de huidige stand van het geding blijkt niet dat de omstandigheden op dat moment van die aard waren dat zij niet in de mogelijkheid was zich op een verstaanbare wijze uit te drukken, zelfs indien geen tolk aanwezig was.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij te gepasten tijde niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om de verwerende partij te wijzen op haar vermeende relatie met mevrouw K. Door dat niet te doen heeft zij de verwerende partij zelf verhinderd om rekening te houden met die elementen, zo ze al bewezen zouden kunnen worden geacht. Overigens, en ten overvloede: noch de bijzonder onduidelijke, niet gedateerde foto's, noch de verklaring van mevrouw K waarin zij de relatie bevestigt en zij voor het overige vooral de nadruk legt op het feit dat zij niks kan bewijzen, niettegenstaande het feit dat zij stelt gehuwd te zijn met de verzoekende partij in Rusland (eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot de verklaringen die de moeder van mevrouw K heeft afgelegd bij de politie), lijken te volstaan als een bewijs dat er sprake zou zijn van een relatie die dermate beschermenswaardig was dat ze de verwerende partij mogelijks ertoe zouden hebben gebracht om anders te besluiten dan zij heeft gedaan.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij niet in kennis zou zijn van het feit dat de verzoekende partij over een visum beschikte: een kopie van dit stuk bevindt zich, zoals reeds gezegd, in het administratief dossier. Verder kan nog worden gewezen op wat bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld, met name dat het in het bezit zijn van een visum geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij zich heeft bezondigd aan zwartwerk. In die zin toont zij niet aan dat mocht zij dit nog eens uitdrukkelijk hebben vermeld dit de bestreden beslissingen desgevallend een andere wending had kunnen geven.

Waar zij stelt dat zij in het kader van het hoorrecht had kunnen verklaren dat zij wel degelijk over een adres beschikt, werd hiervoor reeds gesteld dat het gaat om een overtollig motief, zodat niet is aangetoond dat de verzoekende partij hier een belang bij kan laten gelden. Bovendien betreft het loutere bewering van de verzoekende partij, zonder meer.

Verder valt niet in te zien op welke wijze de verklaring dat zij geen kennis zou hebben van de inhoud van het PV waarvan sprake een ander licht op de zaak zou kunnen werpen: zij werd op heterdaad betrapt terwijl zij aan het werk was met haar kompaan. Dit gegeven wordt overigens niet betwist. Op welke wijze dit argument de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden maakt zij op geen enkele manier duidelijk. Hetzelfde lijkt te kunnen worden gesteld over zijn bewering dat de politie onwettelijk het huis binnenkwam.

Waar zij tenslotte nog stelt dat zij de omstandigheden had willen toelichten in dewelke zij haar partner en diens moeder had willen helpen bij hun toekomstige verhuizing, moet andermaal worden gewezen op het feit dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zij werd betrapt op het verrichten van arbeid zonder de daartoe vereiste machtiging, en dat reeds eerder werd vastgesteld dat geen bewijzen voorliggen van het feit dat de verzoekende partij onbezoldigd aan het werk was.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent te kunnen laten doen gelden, brengt zij derhalve geen elementen aan die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, en kan een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak prima facie niet leiden tot inwilligen van de vordering.

Het vijfde middel is niet ernstig.

2.2.2.5. Er is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatief te vervullen voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS